

[Alfred Jensen.]

pågældende områder ser på sagen. Jeg har tidligere givet udtryk for, at det afgørende for os ikke er, om statsbanerne giver overskud eller ej, men om statsbanerne opfylder deres formål: at befordre befolkningen og befordre gods til befolkningen; det må være det afgørende.

Jeg beskæftigede mig sidste år, da vi behandlede statsbaneloven, med visse sider af rationaliseringen. Der forelå dengang ikke så meget materiale om besparelser i forbindelse med tjenestemænd og arbejdere ved statsbanerne, som der er fremkommet nu gennem ministerens redegørelse. Jeg rejste dengang det spørgsmål, om det var rimeligt, at man sådan uden videre afskedigede tjenestemænd eller arbejdere; det er jo hovedsagelig arbejdere, det kommer til at gå ud over, folk, der har arbejdet i statens tjeneste i 20, 30 eller over 30 år, og som, fordi rationaliseringen kommer, kastes ud i arbejdsløshed. Jeg har ikke i de udtalelser, der er fremsat i forbindelse med forslagets punkt 3 om tilbageholdenhed med nyansættelser af tjenestemænd ved banerne, sporet nogen forståelse af de problemer, der kommer for de pågældende arbejdere og tjenestemænd, som bliver overflødige; det er, synes jeg, ret bemærkelsesværdigt, at slige ting ikke tages i betragtning. Jeg nævnte sidste år, at ekstraarbejderne i Midtjylland klagede over, at der skete sådanne afskedigelser af veltjente arbejdere. Jeg har ikke nogen fortegnelse eller statistik over, hvorledes afskedigelserne har ramt, men det står mig da klart, at når de pågældende ekstraarbejdere klager, står det i forbindelse med de afskedigelser, som ministeren her har oplyst om. Jeg gav sidste år udtryk for, at vi naturligvis ikke går ind for, at man skal oprette stillinger, hvor der intet arbejde er at udføre, ej heller at man skal holde fast ved personer, som er overflødige. Men alligevel tror jeg, man må gøre sig klart, at de forpligtelser, statsbanerne har over for deres arbejdere og tjenestemænd, må opfyldes.

Jeg vil også mene, at man i denne forbindelse må være opmærksom på sikkerheden ved statsbanerne. Det forekommer mig, at man lægger alt for ringe vægt på denne side af problemet. Det er muligt, man kan henvise til, at man ved privatbanerne

slipper lidt billigere om ved det, men det er jo ikke det, det drejer sig om. Problemet er, om sikkerheden er tilstrækkelig, og om det personale, man har, udnyttes på den rigtige måde. Jeg har gennem årene hørt adskillige bemærkninger om, hvor lidt der kan være at lave på visse strækninger, men jeg har også hørt om, hvordan man underbemander togene på stærkt befærdede strækninger og gør det på en sådan måde, at personalet siger: det er da umuligt at kontrollere, om alle, der er med toget, har billet — det drejer sig naturligvis ikke om de tog, der kører på de lange afstande, men om tog, der holder ved alle stationer. Det er dog problemer, man ikke kan afvise. Også sikkerhedsspørgsmålet må man have for øje. Jeg går ud fra, at statsbanerne tager hensyn hertil, men det forekommer mig, at forslagsstillerne ikke gør det.

Og når man taler om, at nedgangen ikke er tilstrækkelig stor, er det efter min mening ikke nedgangen på de områder, hvor det er korporligt arbejde, der præsteres, der kan klages på. Jeg tror, at forklaringen på, at nedgangen ikke er større på baggrund af den rationalisering, der har fundet sted, må søges i, at det er oppe i toppen, det er overbygningen, man ikke kan få skrællet af. Men der er jo ikke noget mærkeligt i det — det gjorde jeg også opmærksom på sidste år — sådan er det med al rationalisering: færre til at lave arbejdet og flere til at administrere og sidde i toppen, og disse sidste er nu engang ikke den billigste, men den dyreste arbejdskraft, det må man ikke se bort fra.

Jeg rejste for et par år siden spørgsmålet om den utilfredsstillende sikkerhedstjeneste ude i lufthavnen på baggrund af personalets beklagelse over, at der ikke var mandskab nok. Der var ikke forståelse for de klager, der da kom frem, men jeg tror nok, problemet siden er blevet taget op til behandling og løst på en tilfredsstillende måde. Jeg synes, at man her, hvor det drejer sig om civilbefolkningen, lægger karrighed for dagen, men man sporer ikke den samme interesse for at få stillingernes antal nedbragt, når talen er om militæret. Jeg tror nok, der er betydelig mere at hente i besparelser med hensyn til tjenestemænd og lønninger inden for militæret, selv om man vil have et forsvar som det, de to forslags-